ابهام در کلمه شاذ در کلام مدعی

شاگرد۲: منظور از شاذ در فرمایش شما چیست؟

شاگرد: شذوذ یعنی نگاه به سندش نیست. یعنی روایتی که اصحاب به آن عمل کرده باشند.

شاگرد۳: اینکه امام میفرمایند شاذ را کنار بگذار، یعنی روایت معمول به را کنار بگذار؟!

شاگرد: مثلاً روایتی است که هم اصحاب به آن عمل کردهاند و هم در کتب هست، در مقابل یک روایتی است که ....

شاگرد۳: امام که به عمل اصحاب کاری ندارند. منظور از شاذ در نقل روایت است، نه عمل اصحاب.

شاگرد: گاهی نقل تلازم به عمل دارد. صحبت سر شذوذ در مقابل مجمع علیه است. یعنی روایتی که بین اصحاب شناخته شده است.

شاگرد۳: یعنی در منابع معتبر هم باشد؟

شاگرد: مشی آنها سندی نبوده است. کتب مشهور منظور است.

شاگرد۳: منظورم این است که امام به عمل استناد نمیکند.

شاگرد: مثلاً از استاد دو نقل قول میشود، بیست نفر آن نقل را میگویند و کسی مثل من میگوید حاج آقا این را گفتند. شما میگویید این قول شاذ میشود.

شاگرد۳: الآن شهرت و شذوذ بودن به تعداد رواتِ شد؟ به معروفیت شد؟ به عمل شد؟

شاگرد: یعنی میبینید یک روایت در کتب مشهوره آمده و یک روایتی در غیر کتب مشهوره آمده است.

شاگرد۳: این نقل میشود.

شاگرد۲: حالا باید ثابت کنیم مرحوم کلینی در کتابشان روایاتی را آوردهاند که در زمان خودشان بین اصحاب شهرت نقل داشته است؟ این ثابت است؟

استاد: ببینید معمولاً مدام شاهدهای مثبت یک مدعی را جمعآوری میکند. و حال آنکه باید آن طرفش را هم نگاه کنیم. برخی از مثال هایش را عرض میکنم.

بازبینی #3
ایجاد شده 31 دسامبر 2025 11:34:41 توسط ... .
به روزرسانی شده 28 فوریه 2026 14:35:54 توسط ... .